

Sygn. akt II AKa 24/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2015r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Anna Zdziarska (spr.)

Sędziowie: SA – Marzanna A. Piekarska - Drązek

SO (del.) – Małgorzata Janicz

Protokolant: st. sekr. sąd. Marzena Brzozowska

przy udziale prokuratora Hanny Gorajskiej - Majewskiej

po rozpoznaniu w dniu 20 kwietnia 2015 r.

sprawy P. S. (1)

oskarżonego o czyny z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 258 § 1 k.k., art.279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., art. 279 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego i prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 14 października 2014 r.

sygn. akt XII K 194/13

1. zmienia zaskarżony wyrok wobec P. S. (1) w ten sposób, że:

2. uchyla orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności;

3. uchyla zaskarżony wyrok w zakresie czynu z punktu I wyroku i na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umarza postępowanie wobec P. S. (1), zaś kosztami procesu w tej części obciąża Skarb Państwa;

4. ustala, że kradzież z włamaniem do samochodu marki V. (...) o nr rej. (...) zarzucona w punkcie V miała miejsce w S.;

5. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie;

6. na podst. art. 86 § 1 k.k., art. 91 § 2 k.k. wymierza P. S. (1) jedną karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

7. na podst. art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 31 sierpnia 2004 r. do dnia 18 stycznia 2006 r.;

8. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

P. S. (1) został oskarżony o to, że:

I. w okresie od końca 1999 roku do połowy 2000 roku w I. i na terenie innych miejscowości na terenie całego kraju, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu dokonywanie kradzieży samochodów ciężarowych,

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.;

II. w dniu 15/16 listopada 1999 roku w I., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi mężczyznami dokonał włamania a następnie kradzieży samochodu dostawczego marki F. (...) nr rej. (...) koloru białego o wartości 25 800 złotych wraz z ładunkiem w postaci wędlin o wartości 3000,-złoty powodując łączne straty w wysokości 28 800 złotych na szkodę S. W.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.;

III. w dniu 09/10 grudnia 1999 roku w I., woj. (...) - (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi mężczyznami dokonał włamania a następnie kradzieży samochodu marki F. (...) nr rej. (...) koloru białego o wartości 35.000 złotych na szkodę W. K. (1),

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.;

IV. w dniu 17 grudnia 1999 roku w K., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi mężczyznami dokonał włamania a następnie kradzieży samochodu dostawczego marki C. (...) nr rej. (...) o wartości 40 000 złotych na szkodę M. L.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.;

V. w dniu 03/04 stycznia 2000 roku w S. gmina I., woj. (...) - (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi mężczyznami dokonał włamania a następnie kradzieży samochodu dostawczego marki (...) koloru białego z napisem T. nr rej (...) o wartości 100 000 złotych na szkodę (...) sp. z o.o. Oddział w O.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.;

VI. w dniu 10 lutego 2000 roku w S., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi mężczyznami dokonał włamania a następnie kradzieży samochodu ciężarowego marki M. (...) koloru czarnego nr rej. (...) o wartości 30 000 złotych na szkodę J. S. (1) wraz z ładunkiem w postaci chłodziarko- zamrażarki A., chłodziarko-zamrażarki L6, pralki automatycznej B., pralki wirnikowej Ś. o łącznej wartości 5360 złotych

na szkodę firmy (...) z siedzibą w S.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.;

VII. w dniu 11 lutego 2000 roku w K., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi mężczyznami dokonał włamania a następnie kradzieży samochodu dostawczego marki F. (...) koloru białego nr rej. (...) o wartości 26 000,-złoty na szkodę I. N.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.;

VIII. w dniu 11 lutego 2000 roku w S., woj. (...) - (...), dokonał po uprzednim włamaniu kradzieży samochodu dostawczego marki M. (...) nr rej. (...) o wartości 80.000 złotych wraz z ładunkiem w postaci między innymi anten

satelitarnych (...), N. (...) ze stojakami i tunerami, aparatów radiowych marki (...), kabla koncentrycznego, baterii, radiomagnetofonów marki (...) o łącznej wartości około 30.000 złotych na szkodę A. T. i (...) SA. w W. - Oddział O.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.;

IX. w dniu 22 marca 2000 roku w I., woj. (...) - (...), dokonał, po uprzednim włamaniu, kradzieży samochodu marki M. (...) nr rej. (...) wraz z ładunkiem w postaci artykułów spożywczych o łącznej wartości strat nie mniejszej niż 112 500 złotych na szkodę (...) sp. z o.o. z siedzibą w P.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.,

X. w dniu 22 marca 2000 roku w S., woj. (...) - (...), dokonał, po uprzednim włamaniu, kradzieży samochodu marki S. (...) nr rej. (...) wraz z ładunkiem w postaci sera o łącznej wartości nie mniejszej niż 135 000 złotych na szkodę Spółdzielni (...) w S.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.;

XI. zimą 2000 roku w S., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi mężczyznami dokonał kradzieży z włamaniem samochodu F. (...) na niemieckich numerach rejestracyjnych o nieustalonej wartości na szkodę nieustalonego pokrzywdzonego,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.;

XII. w dniu 27 października 1999 r. w miejscowości R. gmina K. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami dokonał włamania a następnie kradzieży ciągnika siodłowego marki I. nr rej. (...) wraz z naczepą nr rej. (...) o łącznej wartości zestawu 369 300 złotych na szkodę (...) sp. z o.o. wraz z ładunkiem w postaci 400 worków zawierających orzeszki ziemne o wartości 75 600 złotych na szkodę nieustalonej firmy z siedzibą w M., Rosja oraz rzeczy osobiste S. K. o wartości 500 złotych,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.;

Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 14 października 2014 r. (sygn. akt XII K 194/13:

I. oskarżonego P. S. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z pkt I przyjmując, że przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. czyn stanowi przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 1 maja 2004 r. i na podstawie art. 258 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżonego P. S. (1) uznał za winnego popełnienia czynów z pkt. II-XI, uznając, że popełnił je w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, wypełniając znamiona przestępstw z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za każdy z nich skazał go, a na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

III. oskarżonego P. S. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt XII, wyczerpującego znamiona czynu z art. 279 § 1 k.k. i na podstawie art. 279 § 1 k.k. skazał go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 86 § 1 k.k., art. 91 § 2 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego P. S. (1) kary pozbawienia wolności i wymierzył łączną karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył okres tymczasowego aresztowania w sprawie od 31 sierpnia 2004 roku do dnia 18 stycznia 2006 roku, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego P. S. (1) do naprawienia w części szkody wyrządzonej czynem opisanym w punkcie XII wyroku pokrzywdzonej (...) sp. z o.o. z siedzibą w Białorusi poprzez zapłatę kwoty 50.000 (pięćdziesięciu) tysięcy złotych na rzecz pokrzywdzonej (...) sp. z o.o.;

VII. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego P. S. (1) na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) sp. z o.o. z siedzibą w Białorusi kwotę 2 568,94 zł (dwa tysiące pięćset sześćdziesiąt osiem złotych, 94/ 100) tytułem zwrotu poniesionych wydatków w sprawie;

VIII. na podstawie 618 § 1 pkt 11 k.p.k. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. W., obrońcy oskarżonego P. S. (1), kwotę 1680 (tysiąca sześciuset osiemdziesięciu) złotych, powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu;

IX. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego P. S. (1) od ponoszenia kosztów sądowych w pozostałym zakresie, obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelacje od tego wyroku wnieśli obrońca oskarżonego oraz prokurator.

Obrońca oskarżonego powyższemu wyrokowi zarzucił obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia poprzez:

a) w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu P. S. (1) w akcie oskarżenia w punkcie I (udział w zorganizowanej grupie przestępczej) poprzez nierozstrzygnięcie zaistniałych w sprawie wątpliwości na korzyść oskarżonego, dowolną i wadliwą a nie swobodną ocenę dowodów poprzez:

- odmówienie wiary zeznaniom świadka K. P. (1) z dnia 2 marca 2007 r. jak również z dnia 26 lutego 2014r. w których oświadczył, że nie zna oskarżonego P. S. (1), a jego wcześniejsze zeznania w postępowaniu przygotowawczym zostały złożone w wyniku namowy świadka koronnego M. T. (1) i z obawy przed nim,

- niezasadne uznanie, że zeznania świadka koronnego M. T. (1) zostały potwierdzone wyjaśnieniami K. P. (1), a także P. R. i I. S. (1) a także częściowo na podstawie wyjaśnień J. Z. (1);

b) w zakresie czynów wymienionych w skarżonym wyroku w punkcie II - XII poprzez nieuwzględnienie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, nierozstrzygnięcie zaistniałych w sprawie wątpliwości na korzyść oskarżonego, dowolną i wadliwą a nie swobodną ocenę dowodów poprzez:

- niezasadne uznanie, że zeznania świadka koronnego M. T. (1) są wiarygodne mimo, istniejących wątpliwości w tym zakresie a nadto zeznań sprzecznych i wykluczających się, a nadto wobec wielokrotnego niesłusznego pomawiania przez tego świadka innych osób o udział w przestępstwie,

- niezasadne uznanie, że zeznania świadka koronnego M. T. (1) dotyczą osoby oskarżonego P. S. (1) mimo istotnych rozbieżności co do znajomości przez świadka M. T. oskarżonego,

- niezasadne uznanie, że zeznania świadka koronnego M. T. (1) zostały potwierdzone przez zeznania innych świadków,

- odmówienie wiary zeznaniom świadka K. P. (1) z dnia 2 marca 2007 r. jak również z dnia 26 lutego 2014 r. w których oświadczył, że nie zna oskarżonego P. S. (1), a jego wcześniejsze zeznania w postępowaniu przygotowawczym zostały złożone w wyniku namowy świadka koronnego M. T. (1) i z obawy przed nim.

Wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji, w razie nie uwzględnienia zarzutów wskazanych w punkcie I b) o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zmniejszenie zasądzonej na podstawie art. 46 § 1 k.p.k. kwoty 50.000 zł na kwotę maksymalnie 1.000 zł z uwagi na

ciężką sytuację majątkową oskarżonego i braku możliwości naprawienia szkody w zasądzonej wysokości a także o zasądzenie kosztów nieopłaconej obrony z urzędu w instancji odwoławczej.

Prokurator zaskarżył powyższy wyrok w części orzeczenia o winie w zakresie czynu z art. 258 § 1 k.k. na korzyść oskarżonego P. S. (1).

Zarzucał wyrokowi obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, mianowicie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., poprzez powzięcie rozstrzygnięcia merytorycznego i uznanie oskarżonego P. S. (1) winnym popełnienia zarzucanego czynu z art. 258 § 1 k.k.

(pkt. I aktu oskarżenia) pomimo ustania karalności tego czynu przed datą wyrokowania.

Wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez rozwiązanie orzeczenia w zakresie kary łącznej, umorzenie postępowania w zakresie zarzucanego czynu z art. 258 § 1 k.k. z powodu przedawnienia jego karalności i orzeczenie na nowo łącznej kary pozbawienia wolności w wymiarze lat 5.

Sąd zważył, co następuje:

Z dwóch apelacji wniesionych przez strony od zaskarżonego wyroku, tylko jedna, sporządzona przez prokuratora okazała się zasadna.

Zgodnie z treścią art. 4 § 1 k.k. jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, należy stosować ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawy. W dacie popełnienia przestępstwa czyn ten był zagrożony karą do trzech lat pozbawienia wolności.

P. S. (1) stanął między innymi pod zarzutem „brania udziału w zorganizowanej grupie przestępczej w okresie od końca 1999 r. do połowy 2000 r.”. Poprzednio obowiązująca ustawa jest względniejsza dla sprawy, bowiem stan prawny obowiązujący wówczas, za czyn z art. 258 § 1 k.k., przewidywał karę pozbawienia wolności do lat 3 (trzech). Z zarzutem wiązał się okres pięcioletniego przedawnienia. Zarzut został przedstawiony w dniu 17 listopada 2003 r. (k. 297) a ogłoszony w dniu 6 września 2004 r. W związku z powyższym przedawnienie karalności czynu nastąpiło we wrześniu 2014 r. Art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. stanowi, że nie wszczyna się postępowania, jeżeli zachodzi ujemna przesłanka procesowa, a wszczęte umarza.

Za niezasadną uznać należało apelację obrońcy oskarżonego. Aczkolwiek z przyczyn podniesionych przy okazji omawiania środka odwoławczego wniesionego przez prokuratora bezprzedmiotowe stało się ustosunkowanie do ewentualnego naruszenia przepisów prawa procesowego – art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i 410 k.k. w odniesieniu do istnienia przestępstwa udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, niemniej jednak w treści uzasadnienia zawarta została argumentacja, która w przekonaniu skarżącego podważa wiarygodność M. T. (1).

I tak podniesiono, wątpliwym jest, iż w tych zeznaniach, w których świadek koronny wymieniając jako współsprawcę osobę o imieniu P. miał na myśli P. S. (1), skoro twierdził, iż poznał go przez K. i jednocześnie podał, że z oskarżonym chodził do jednej klasy. Według autora apelacji od początku powinien określać jego nazwisko.

Jeśli chodzi o przedmiotową kwestię, to Sąd odwoławczy podziela zapatrywania Sądu I instancji zawarte na str. 48 pisemnych motywów wyroku. Świadek koronny przekonywująco wytłumaczył, że doszło do pomyłki w protokole okazania, bo faktycznie do szkoły chodził razem z P. O., a w kolejnych protokołach podawał, że P. S. (1) poznał poprzez A. K. (1) ok. 1999 r. (k. 13612). Z P. O. zerwał znajomość po wyprowadzeniu się do I.. Poza tym prawidłowy jest tok rozumowania Sądu Okręgowego wykazany na tle protokołu z k. 1658, gdzie zapisano omyłkowo, że S. miał na imię A., a K. P. (2). M. T. składając wielokrotnie zeznania, trwające wiele godzin na bieżąco mógł nie dostrzec rozbieżności.

Autor apelacji wyszedł z założenia, że znaczenie mają tylko zeznania świadków złożone w toku postępowania sądowego i z tego powodu uznał, że zeznania M. T. (1) nie są spójne i logiczne. Jako przykład podał, że P. S. (1) został uniewinniony wyrokiem dla m. st. Warszawy (sygn. akt III K 1134/06) od czynu polegającego na kradzieży samochodu B. (...), gdzie akt oskarżenia został oparty na relacji świadka koronnego. Skarżący jednocześnie pominął, że w przeszłości uznano

za wystarczający materiał dowodowy zeznania M. T. – t. 69 k. 12500 wyrok Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 8 lipca 2004 r. skazujący K. P. (1) i A. K. (1), dotyczący kradzieży F. (...) i F. (...) z wędlinami.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Hawie z dnia 14 listopada 2007 r. (II K 37//906) t. 12698 skazano za przestępstwo paserstwa A. P. (1) w odniesieniu do samochodu F. (...) o nr rej. (...) z wędlinami i (...) na szkodę W. K., F. (...) na niemieckich numerach rejestracyjnych. Z kolei M. C. (1) został skazany za przyjęcie F. (...) wyrokiem z dnia 29 czerwca 2011 r. Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy (III K 1092/10, k. 13678) a D. M. postawiono zarzut pomocy w zbyciu naczepy o nr rej. (...) na szkodę (...) (k. 213, t. II).

Wynik każdej ze spraw uzależniony był od szeregu elementów, a mianowicie czy informacje podane przez świadka koronnego zostały przyznane przez pomówionego i czy zostały potwierdzone innymi dowodami.

Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny zeznań świadka, zgodnej z treścią art. 7 k.p.k., uwzględniając fakt, że nie był to jedyny dowód w sprawie, choć nie do każdego z zarzucanych P. S. czynów. Wiarygodności świadka nie przekreśla również to, że zeznając przed Sądem nie pamiętał szczegółów typu kolor samochodu, zwłaszcza że składał je po upływie kilkunastu lat od zaistniałych zdarzeń, które niekiedy miały miejsce kilkakrotnie w ciągu jednego dnia. Jednocześnie, na co zwrócił uwagę Sąd Okręgowy, M. T. uczestniczył w eksperymentach procesowych i wskazał miejsca popełnionych przestępstw, które czasami różniły się od wskazywanych w zeznaniach. Pamiętać jednak należy, że M. T. przeprowadził się do I., mógł mieć problemy z określeniem nazw ulic i miejscowości. Przykładowo po wizji lokalnej okazało się, że F. (...) o nr rej. (...) został skradziony z ul. (...), a nie D.. Nie ulega jednak wątpliwości, że zeznania świadka dotyczyły tego pojazdu, albowiem odpowiadał on charakterystyce podanej przez pokrzywdzonego. Samochód był biały, przeszklony, przystosowany do przewozu osób. Kradzież pojazdu dostawczego V. (...) koloru białego o nr rej. (...) nie miała wprawdzie miejsca w I., jak wstępnie określili, tylko w S.. Jednak i w tym wypadku bezspornym jest, że pokrzywdzonym była piekarnia (...), na co zawsze wskazywał świadek koronny.

Obrońca P. S. (1) zakwestionował w środku odwoławczym ustalenia Sądu Okręgowego dotyczące oceny zeznań K. P. (1), P. R., I. S. (1) i J. Z. (1).

Sąd odwoławczy nie może oprzeć się wrażeniu, że ponownie skarżący preferuje zeznania świadków z postępowania sądowego.

Sąd I instancji miał prawo i z przywileju tego skorzystał omawiając w jakim zakresie i dlaczego zeznaniom powyższych świadków dał wiarę.

K. P. (1) rozpoznał na tablicy poglądowej (k. 1549 akt VI Ds 4/01) P. S. (1), W. W. (1) i J. Z. (1). Wskazał, że oskarżonego poznał za pośrednictwem M. przy rozładowywaniu orzeszków (k. 4719). Opisał przebieg kradzieży samochodu załadowanego orzeszkami, wskazał skład osobowy, między innymi P. S. (1) (k. 4726 – 4727, 4735 – 4378).

Oдноśnie kradzieży F. (...) z wędlinami i F. (...) zeznawał na k. 5271 t. 30, k. 1451 – 1455 t. 8. Relacje K. P. z postępowania przygotowawczego w najbardziej istotnych szczegółach korespondowały z zeznaniami M. T. (k. 10556 – 10559). Powyższy świadek (K. P.) w Sądzie Okręgowym w Płocku skorzystał z nadzwyczajnego złagodzenia kary przy zarzutach paserstwa dotyczących samochodów C. (...), M., V. (k. 13514 – 13523).

Generalnie w toku rozprawy K. P. potwierdził popełnienie przestępstw wspólnie z M. T., wykluczył jednak P. S.. K. P. nie był przekonujący w swych wyjaśnieniach gdzie stwierdził, że wskazał na niewłaściwą osobę. Jeżeli istotnie zdjęcie z tablicy poglądowej było niewyraźne to bez odpowiedzi pozostaje pytanie dlaczego wskazał akurat na oskarżonego jako współsprawcę przestępstw. Poza tym świadek był niekonsekwentny albowiem przedstawił świadka koronnego jako mitomana, który przebywając w jednej celi opowiadał o popełnionych przestępstwach, kłamcę podającego fałszywe nazwiska współsprawców. Pozbawiony logiki jest fakt, że K. P., wprowadzany w błąd w jego mniemaniu, wskazał na oskarżonego, a nie inną osobę. Dwutorowo świadek wprowadził nowy element jakoby

prokurator protokołował nieprawdziwe treści. Dodatkowo podał, że uległ prośbom świadka koronnego, a następnie, że zeznawał z powodu obaw o życie, bo M. T. planował zabójstwo (...).

W zeznania K. P. wpisywały się relacje J. Z. (1) z postępowania przygotowawczego, który na pytanie czy zna P. S. (1) odpowiedział twierdząco, że był taki chłopak z W., który przyjeżdżał na robotę z A., to byli dwaj koledzy, ale lepiej znał ich T., on ich wprowadził i mówił, że potrafią otwierać samochody (k. 8049 t. 45). Na pytanie zadane na k. 9463 t. 53 odparł, że S. „kręcił się z T. i K.”. Parę razy był z nim na tirach.

Na k. 10548 zeznał, że na kradzieży tira z orzeszkami był on, W. W., T., A. i P. od T.. Odmienność w stosunku do zeznań świadka koronnego dotyczyła jedynie osoby otwierającej I.. Zdaniem J. Z. był to A., a odjeżdżał T..

Także P. R. podczas postępowania sądowego zaprzeczył znajomości z oskarżonym. powyższej kwestii Sąd Okręgowy poświęcił wiele uwagi i argumenty zawarł na str. 42 – 43. P. R. przedstawił okoliczności pozostawionych u niego pojazdów pochodzących z kradzieży oraz wizyt towarzyskich A. K.. M. T. i P. S.. Trafnie Sąd I instancji za częściowo wiarygodne uznał zeznania A. P. (1). Z jego zeznań składanych w postępowaniu przygotowawczym wynikało, że P. S. (1), M. T. (1) i A. K. (1) utrzymywali ze sobą znajomości w czasie, gdy popełniali przestępstwa. Widywał ich także w towarzystwie P. R. w P.. Obaj świadkowie nie byli przekonywujący wyjaśniając powody zmiany zeznań. Jaki miałby cel policjant aby w okazaniu sugerować wizerunek oskarżonego (k. 13647). Poważnie nie może zostać potraktowana ta część zeznań P. R., w których stwierdził, że pomimo, iż przestępstw nie popełnił, to dobrowolnie poddał się karze, żeby nie być sądzonym w W..

Na drodze uznania za wiarygodne zeznań tego świadka w zakresie tego, że P. przyjeżdżający z A. K. nie był to oskarżony stoją na przeszkodzie relacje I. S., M. T., A. S., B. S., J. S. i w części K. P. oraz J. Z..

Odnosząc się do szczegółowo przedstawionych zarzutów zawartych w uzasadnieniu apelacji Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

I. Kradzież z włamaniem do samochodu F. (...) o nr rej. (...) z wędlinami.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego brak jest podstaw by stwierdzić jak obrońca, że M. T. zeznając na temat sprawców tego zdarzenia i określając ich z imienia jako P. i A. mógł mieć na myśli P. O., a nie S.. Sam autor środka odwoławczego dostrzega, że na jednej z rozpraw w 2014 r. odpowiadając na pytanie świadek koronny sprecyzował, że chodziło o P. S. (1). Poza tym w zeznaniach uznanych przez Sąd I instancji za wiarygodne K. P. (1) także nie miał wątpliwości, że jednym ze sprawców był P. S. (1). Podnoszone przez skarżącego różnice występujące pomiędzy zeznaniami świadków mają charakter drugorzędny. Nie ma większego znaczenia dla istoty sprawy fakt kto odjechał skradzionym samochodem, pozostawiono go nad jeziorem, czy z tego miejsca przeprowadzono go dalej – do innej miejscowości. K. P. nie wiedział kto z nad jeziora koło O. przeprowadził samochód (k. 1451 – 1455).

Skarżący przy okazji tego zarzutu nie omieszkął pominąć faktu, że K. P. w toku rozprawy nie rozpoznał P. S., gdyż tamten P. był chudszy. K. P. w toku postępowania przygotowawczego składał zeznania kilkakrotnie i nie wskazywał na naciski, bądź groźby ze strony M. T., pod wpływem którego bliżej nieokreślonego P. nazwał S..

Sąd Okręgowy ustosunkował się w pisemnych motywach wyroku str. 20 do podnoszonej przez autora apelacji kwestii dotyczącej różnic występujących w relacjach świadka koronnego w przedmiocie osób nabywających samochody marki F. (...) (T. B., czy A. P. (1)).

Rzeczą ludzką jest się pomylić, w grę może też wejść brak zrozumienia. Istotne jest, że świadek wyjaśnił rozbieżności i nie miały one bezpośredniego przełożenia na odpowiedzialność karną oskarżonego.

Poza tym skarżący myli się twierdząc, że zeznania świadka koronnego nie znajdują pokrycia w pozostałym materiale dowodowym. Takim dowodem oprócz K. P. są chociażby zeznania pokrzywdzonego co do miejsca zdarzenia, rodzaju, koloru samochodu oraz ładunku.

II. Kradzież z włamaniem do samochodu marki F. (...) koloru białego o nr rej. (...).

Skarżący podnosi w apelacji, że na k. 1386, t. 7, M. T. wskazał na sprawstwo „K., brata R.”, a później o nim nie wspomniał.

Świadek istotnie podał mało szczegółów kradzieży, ale w powiązaniu z zeznaniami W. K. (1) dotyczącymi miejsca parkowania samochodu i jego przeznaczenia nie istnieje wątpliwość, że doszło do takiego zdarzenia. A jeśli chodzi o osobę P. S. (1), to z zeznań M. T. wynika, że raz A. K. nie brał udziału w przestępstwie, ponieważ był nietrzeźwy. Na terenie I. i okolic nie było takiej sytuacji bez udziału oskarżonego.

III. Kradzież z włamaniem do samochodu C. (...) koloru niebieskiego o nr rej. (...).

Skarżący w apelacji podważa wiarygodność świadka koronnego w ten sposób, że błędnie określił datę zdarzenia (styczeń – marzec 2000 r., podczas gdy było to w grudniu 1999 r.) oraz że według K. P. karoseria pojazdu była biała, a nie niebieska.

W przekonaniu Sądu Apelacyjnego nie doszło do pomyłki – świadek koronny podczas wizji lokalnej w K. określił miejsce kradzieży pojazdu – ul. (...) (k. 2004), kolor zgodny z protokołem zawiadomienia o przestępstwie. K. P. wyłącznie przeprowadzał samochód, mógł pomylić kolor, zwłaszcza uwzględniając fakt, że pozostałe, które przeprowadzał były właśnie koloru białego.

M. T. nie sporządził notatek i z tego powodu podał jedynie orientacyjny przedział czasowy kradzieży, który niewiele odbiega od rzeczywistego. Na uwzględnienie zasługuje również i ta okoliczność, że z akt sprawy nie wynika, aby w tym samym czasie odnotowano kradzież innego C. (...).

IV. Kradzież z włamaniem do samochodu (...) (...) nr rej. (...).

Istotnie w postępowaniu sądowym M. T. nie wyjaśnił z jakiego powodu najpierw twierdził, że kradzież miała miejsce na ul. (...) w I., a w trakcie eksperymentu wskazał miejscowość S.. Niezaprzeczalnym jednak jest, że świadek od początku jako pokrzywdzonego wskazywał piekarnię (...), co można tłumaczyć niezajomością topografii I. i okolic, biorąc pod uwagę krótki okres zamieszkiwania M. T. w tej miejscowości.

Z kolei bez znaczenia dla uznania winy P. S. jest podnoszony przez skarżącego fakt, że w uzasadnianiu wyroku nie wskazano, że kradzież nastąpiła również na szkodę (...) Sp. z o.o. Oddział w O..

Zasadnie Sąd I instancji uznał, że zeznania świadka koronnego uwiarygodnia K. P., który przeprowadzał samochody pod fabrykę tłuczni w M..

V. Kradzież z włamaniem do samochodu M. (...) o nr rej. (...).

Obrońca myli się twierdząc w apelacji, że M. T. lakonicznie wskazał, że miało miejsce takie zdarzenie w S. w okolicach szpitala (k. 1369), nie wskazując kto w tym przestępstwie uczestniczył i jaka była rola. Na powyższej karcie świadek podał, że w S. zobaczyli M. ze sprzętem AGD, ukradli go w okolicach szpitala, akapit wcześniej relacjonował o włamaniu do C. (...) z P. i A., jak też o innych przestępstwach w tym samym składzie. Podał też okoliczności towarzyszące takie jak jazda po okolicy i wypatrywaniu odpowiedniego samochodu.

VI. Kradzież z włamaniem do samochodu F. (...) o nr rej. (...).

Jako chybiony uznać należy zarzut, że dyskwalifikują wiarygodność M. T. rozbieżności dotyczące kwoty uzyskanej ze sprzedaży samochodu oraz nazwisko pasera. Zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego Sąd meriti (k. 26) uzasadnił, że na zapamiętanie takich szczegółów jak pieniądze ma wpływ upływ czasu.

Nie jest natomiast przekłamaniem relacja świadka, że samochodu nie kupił A. P., bo jedynie go przetrzymywał, za co został skazany (k. 12698), natomiast nabywcą był T. B..

VII. Kradzież z włamaniem do samochodu M. (...) o nr rej. (...).

W tym przypadku również obrońca zakwestionował rzetelność zeznań świadka koronnego poprzez zwrócenie uwagi na to, że pomylił miejscowość K. z Ż. i że nie potrafił wskazać miejsca przechowywanego sprzętu ze skradzionych samochodów.

Przede wszystkim zauważyć należy, że jak wynika z zeznań A. S. (2) i J. S. (3) (k. 2118, 2138) mieli oni kontakt z M. T. (1) z tym, że jeden z nich mieszkał w gminie K., drugi zaś w miejscowości Ż..

Wersja świadka koronnego znalazła potwierdzenie w zeznaniach K. P. z 10 lipca 2001 r., w których podał, że przeprowadzał dla oskarżonego, świadka koronnego oraz A. K. (1) białego M. (...) pod M.. Skarżącego i Sąd różni to, że ten pierwszy uważa za niebyłe zeznanie z postępowania przygotowawczego w sytuacji gdy na rozprawie odwołał je K. P..

Sąd odwoławczy, podobnie jak Sąd I instancji nie uważa, że świadka koronnego dyskredytuje fakt, iż nie potrafił wskazać miejsca przechowywania przedmiotów ze skradzionych pojazdów i choć trudno to wytłumaczyć w racjonalny sposób, zdarzają się przypadki utraty orientacji w terenie.

VIII. Kradzież pojazdu dostawczego marki M. (...) o nr rej. (...) wraz z ładunkiem artykułów spożywczych oraz Stara o nr rej. (...) należącego do (...) Spółdzielni (...) w S..

W zakresie tych czynów skarżący nie przedstawił żadnych merytorycznych argumentów wskazujących na błędny tok rozumowania Sądu I instancji, a nawet wręcz przeciwnie przytoczył zaczerpnięte z uzasadnienia dowody w postaci zeznań H. P., B. S. (2), funkcjonariuszy Policji, którzy uprawdopodobniają relacje M. T.. Świadek był konsekwentny w zakresie udziału świadka w przestępstwach kradzieży z włamaniem i tylko w mniemaniu skarżącego znaczenie dla rozstrzygnięcia ma fakt kto otwierał po kradzieży bramę Spółdzielni (...). S. czy A. K. (1).

Dla Sądu Odwoławczego niezrozumiałym jest podnoszenie w kontekście winy P. S. czy F., którym poruszał się M. T. był koloru zielonego, czarnego lub ciemnoniebieskiego.

IX. Kradzież z włamaniem do samochodu F. (...) na niemieckich numerach rejestracyjnych.

Skarżący wychwycił fakt, że świadek koronny w różny sposób określał kolor samochodu (od białego, po niebieski i czerwony). Dostrzegł również odmiennosc w zakresie kwoty jaką mieli uzyskać uczestnicy kradzieży.

Sąd I instancji dokonał drobiazgowej analizy materiału dowodowego i wnioski nie zawierają błędów natury logicznej, czy faktycznej. Jeśli chodzi o kolor samochodu, to świadek początkowo wskazywał na biały, identycznie jak K. P., który został skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Płocku – II K 34/13. Nie było również kontrowersji co do udziału w zajściu oskarżonego. Tożsame były również zeznania obydwu świadków w odniesieniu do miejsca popełnionego przestępstwa (S., w pobliżu zamku, niemieckie numery rejestracyjne). Wątpliwości M. T. w zakresie koloru karoserii i miejsca przestępstwa jak słusznie zauważył sąd a quo pojawiły się po upływie 10 i więcej lat od zdarzenia. Również jedynie za pozorną sprzeczność uznać należy odmienne podawanie kwoty uzyskanej od M. C. (1) z tytułu sprzedaży F. (...). Świadek koronny po prostu zamiennie określał cenę w walucie polskiej i amerykańskiej, co było równoważne.

W kontekście zeznań świadka koronnego, zeznanie M. C. mające świadczyć o tym, że F. (...) nie pochodził z kradzieży nie są wiarygodne ponieważ został on skazany za przyjęcie tego pojazdu.

X. Kradzież z włamaniem do samochodu marki I..

Obrońca zarzut apelacyjny oparł głównie na niepamięci świadka koronnego ujawnionej przez niego w postępowaniu przed Sądem 29 października 2009 r.

Z dalszej części cytowanych przez skarżącego zeznań świadka wynika wprost, że po upływie wielu lat myliły mu się zdarzenia o podobnym przebiegu, na parkingu przy trasie na M.. Jedno z nich dotyczyło kradzieży samochodu z ładunkiem mebli, drugie zaś z ładunkiem orzeszków ziemnych.

W tym miejscu należy sprostować autora apelacji, bowiem M. T. nigdy nie mówił, że kradzież ciągnika siodłowego miała miejsce w M. tylko, że w kierunku M., natomiast podczas wizji lokalnej wskazał parking znajdujący się na wysokości miejscowości R..

Wskazać też należy, że w zakresie istotnych elementów determinujących skazanie P. S. zeznania J. Z., K. P. korespondują z zeznaniami M. T.. Zarówno J. Z., jak K. P. nie przedstawili argumentacji będącej w stanie przekonać Sąd, że powinien dokonać ustaleń faktycznych na podstawie ich relacji składanych w ostatniej kolejności i korzystnych dla oskarżonego.

Autor apelacji zawarł również uwagi natury ogólnej, oparte na piśmiennictwie, dotyczące kryteriów oceny dowodu z zeznań świadka koronnego. Poglądy te zasługują na akceptację i znalazły zastosowanie w niniejszej sprawie. Wyjaśnienia M. T. zostały potwierdzone zeznaniami współsprawców (choć nie do każdego zdarzenia) oraz relacjami paserów, pokrzywdzonych.

W ocenie Sądu Apelacyjnego pewne niedoskonałości w zeznaniach M. T., dotyczące faktów ubocznych świadczyły o samodzielności, wykluczają przygotowanie do roli procesowej świadka koronnego. Nawiązując do apelacji Sąd odwoławczy stwierdza, że nie posiada odpowiednich danych upoważniających do wyciągania wniosków na podstawie umorzonych postępowań, czy uniewinnień wskazanych w apelacji.

Podsumowując powyższe rozważania stwierdzić należy, że podniesione w apelacji zarzuty obraży przepisów postępowania tj. art. 4, 5 § 2, 7 i 410 k.p.k. są bezzasadne. Nie dochodzi do naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. wówczas, gdy wprawdzie istnieją dwie grupy dowodowe, przeciwstawne, ale ustalając przebieg wydarzeń Sąd oprze się na dowodach, które wspierają stan faktyczny z jednoczesnym przedstawieniem argumentacji przemawiającej za takim wyborem i wskazaniem dlaczego nie dał wiary dowodom przeciwnym. Sąd Okręgowy oparł ustalenia na całokształcie okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej i ocenił je bez naruszenia reguł

art. 7 k.p.k. W apelacji nie wskazano także w jaki sposób Sąd Okręgowy naruszył zasadę bezstronności. Nie było zatem podstaw do uniewinnienia oskarżonego od popełnienia zarzucanych czynów. Sąd I instancji dokonał trafnej kwalifikacji czynów, wymierzając zaś kary jednostkowe i łączną uwzględnił dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k.

Również oskarżony w piśmie zatytułowanym „apelacja” przyjął podobną taktykę jak jego obrońca tj. wskazywania dowodów w tej ich części, która była dla niego korzystna, co nie było wystarczające do zmiany poglądów Sądu odwoławczego na temat zasadności ustaleń Sądu meriti.

Co prawda Sąd odwoławczy umorzył postępowanie w zakresie czynu z punktu I (udział w zorganizowanej grupie przestępczej) z powodu przedawnienia karalności czynu, to jednak pozostawił karę na poprzednim poziomie, ponieważ kara za te czyny była orzeczona na zasadzie absorpcji. Tak ukształtowana kara jest adekwatna do winy i stopnia społecznej szkodliwości czynu. Oskarżony został zobowiązany do naprawienia szkody w części, a zatem Sąd Okręgowy już wówczas uwzględnił jego sytuację materialną z uwzględnieniem korzyści, którą uzyskał.

O kosztach procesu Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., albowiem oskarżony będzie odbywał karę pozbawienia wolności i istnieją podstawy do uznania, że ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe.